

פרשת תולדות
ד' כסלו תשפ"א
מפטירין: משה דבר (מלאכי א')

בית מדרן

לע"נ מרן רבינו עובדיה יוסף זיע"א

עלון מס' 274

העיר	כניסת השבת	צאת השבת	דבינו תם
ירושלים	16:23	17:13	17:47
תל אביב	16:19	17:10	17:42
חיפה	16:19	17:10	17:42
באר שבע	16:23	17:13	17:46

אין לקרוא בעלון בשעת התפילה

הרב המקדים: הרה"ג רבי יוסף אפרתי שליט"א
ראש בית מדרש 'להלכה בהתישבות'

שיעורו השבועי

של מרן הראש"ל הרה"ר לישראל אב"ד בביה"ד העליון
הגאון הגדול רבי יצחק יוסף שליט"א
נשיא מועצת הרבנות הראשית לישראל

כותב השיעור: הרב דביר פרץ שליט"א
עורך השיעור: הגאון רבי יצחק לוי שליט"א
רב העיר נשר | חבר מועצת הרבנות הראשית לישראל

השבוע
זכות עלון
"בית מדרן" מוקדש ל:
חיה סמדר בת ברכה
לרפואה שלמה

לכל המטופל שבות עלון "בית מדרן" יוקדש עבורו להצלתו ולרפואה שליטה או להחילול לעליו שבת
חייגו: *5290

קו הליכות 'בית מדרן'

עם מיטב השלוחות
שאלות בהלכה, שיעורי תורה,
שלוחות מרתקות לנשים
ושלוחות מיוחדות לילדים

התקשרו: *5293

- תוכן העניינים:**
- עמ' 4-1 השיעור השבועי**
מורנו ורבינו רבי יצחק יוסף שליט"א
 - עמ' 5 פרשת תולדות**
הגאון הגדול רבי ברוך שרגא שליט"א
 - עמ' 5 בעקבות רבותינו**
הגאון הצדיק רבי רפאל כהן צבאן זצוק"ל
 - עמ' 6 מאור ישראל**
הרה"ג רבי ישראל לורי שליט"א
 - עמ' 6 מדור חדש כשרות המזון**
הרב אברהם דניאל שליט"א
 - עמ' 7 לחיות עם האמונה**
הרה"ג רבי יעקב לוגאסי שליט"א
 - עמ' 7 חינוך ילדים**
הרה"ג הרב אבנר קוואס שליט"א
 - עמ' 8 בחסדך בטחתי**
הרה"ג רבי יגאל כהן שליט"א

הלכות אמירה לגוי בשבת

אמירה לגוי בדבר השנוי במחלוקת הפוסקים. מטריה בשבת.
כובע בשבת. פסיק רישיה דניחא ליה בדרבנן. חשש מראית העין באיסור דרבנן.
חלב סינטטי בסעודה בשרית ונקניק פרווה בארוחה חלבית.
דין רשות הרבים בזמננו. אמירה לגוי לצורך מצוה דרבים.

שהיינו עוברים ששים ריבוא, ואם לא עוברים שם ששים ריבוא
הרי זה כרמלית האסורה מדרבנן, ואמירה לגוי מדרבנן, ושבות
דשבות במקום צער גדול של כבוד הבריות וחשש חולי וחשש
הפסד הבגדים, מותר לומר לגוי, כל שכן שאם לא אמרתי לו
מותר ליהנות ממעשהו!

מטריה בשבת

ג. ראשית, לגבי איסור מטריה בשבת, אנו תופסים כרוב
ככל האחרונים לאסור פתיחת וטלטול מטריה בשבת, וברוך ה'
הציבור החרד לדבר ה' - שומרי השבת, לא הולכים עם מטריה
בשבת. אבל יש פוסקים שמתירים, החתם סופר (חאו"ח סי'
עב) כתב תשובה להקל, הוא היה בפרשבורג שבהונגריה וכתב
שרוב האנשים במדינתנו נוהגים להקל לשאת מטריה בשבת,
שאין זה אלא בנין לשעה. אולם רוב הפוסקים חלקו עליו,
שהרי יש לנו גמרא בשבת (קלוז): שם מבואר שאסור לעשות
אהל עראי בשבת, כמו מטריה. הרי"ף (בהלכות שם) משמע
שלומד שאיסור אהל עראי הוא מן התורה, אך הרמב"ם (פכ"ב
מהלכות שבת הכ"ז) כתב בפירוש שאיסור אהל עראי הוא
מדרבנן, לא מדאורייתא. בין למר ובין למר למעשה אסור
לעשות אהל עראי בשבת. מכאן למד הגאון רבי דוד פארדו
- לפני למעלה מ-250 שנה - בספרו מכתם לדוד (חאו"ח סימן
א), שאסור פרשת מטריה בשבת, כי נושה אהל, ואמנם הוא
בגדר אהל עראי, כי כאשר מגיע לביתו סוגר את המטריה, אבל
בגמרא מבואר שגם אהל עראי אסור.

מטריה פתוחה מערב שבת

ד. המכתם לדוד הוכיח עוד ממה שפסק הרמב"ם (שם הלכה
1 דרך אגב, כשהיינו אז בבית ברזל חידשו את התקנה של
החלצנים שלא לקבל גרים בקהילות שלהם, וכך תיקנו בכמה קהילות
בארגנטינה, אמריקה, ברזיל, והחרימו את מי שיעבור על התקנה, כי
בזמנם היתה פרצה, שבאו כמה רבנים אשכנזים והתחילו לגייר, ועל כל
גיור היו מקבלים כסף, ומה לעשות, כסף מטוהר ממוזרים (ע"פ קידושין
עא.), ולכן עשו תקנה זו. ובאו אלי משלחת רבנים וביקשו ממני לחדש
את התקנה, וכתבתי בכתב ידי לא לקבל גרים בקהילות שם, כי התקנה
הזו הצילה רבים מהתבלולות.

זה הכלל

א. בשיעורים הקודמים הזכרנו כלל, שבכל דבר שהפוסקים
חולקים ביניהם בהלכות שבת, אפשר להקל על ידי גוי. וביארנו
כן על פי דברי מרן החיד"א (שיו"ט ברכה סי' שיח סק"א) בשם
השער אריה ומהר"ל ואלו, וש"ו"ט זרע אמת (ר"ס מו) ועוד
אחרונים, משום שאיסור אמירה לגוי הוא שבות דרבנן, וכיון
שכך כאשר הפוסקים חולקים, אפילו אם הוא ספק דאורייתא
ונפסק להחמיר, מכל מקום על ידי גוי אומרים ספק דרבנן
לקולא. לכן בכל דבר יש לבדוק אם נחלקו הפוסקים, ואם כן
יש להקל על ידי גוי.

ויהי גשם גדול

ב. דוגמא למשל, כעת חורף, אדם הולך בדרך ולפתע 'מטר ניתן'
ארצה' (ע"פ שמות ט, לג), יורד גשם שוטף וקשה לו ללכת, כל
בגדיו נרטבים וגם חושש על בריאותו, ורוצה לומר לגוי: יש לך
מטריה? - בלי בטריה... תפתח ותגן עלי, האם מותר לומר כך
לגוי או לא? לפני חמש שנים הייתי בסן-פאולו שברזיל, ונתתי
שם שיעורים, ובשבת בצהריים הלכתי לתת שיעור בבית כנסת
המרכזי של הקהילה של חכם אפרים לניאדו, באמצע הדרך
פתאום התחיל לרדת גשם חזק מאוד, יש שם הרבה עבירות
והגשם יורד בעצבים... אבל אני צריך ללכת לתת שיעור, מה
לעשות? עבר שם גוי אחד שראה 'רבי' הולך בגשם, רץ אלי
עם המטריה שלו וסוכם עלי לבד, לא על עצמו, והלך איתי
עד שהגענו לבית כנסת. אולי היה מחסידי אומות העולם,
מתלמידי טראמפ... כשהגענו, אמר שלום והלך. השאלה אם
היה לי מותר ליהנות ממעשהו של הגוי, בפרט כשעושה את זה
רק בשבילי, והאם באופן כזה הייתי יכול אפילו לומר לגוי שיגן
עלי במטריה, או שלא. צריך לשים לב שלא היה שם עירוב,
כלומר שזו רשות הרבים וגמורה ולדעת פוסקים רבים זו רשות
הרבים דאורייתא, ולפי זה הגוי עשה עבורי מלאכה דאורייתא
של טלטול המטריה ברשות הרבים. אלא אם כן נסמך על
הפוסקים שרשות הרבים מהתורה צריך שיעבור בו ששים
ריבוא - שש מאות אלף - איש בכל יום, וקשה לומר שברחוב

אנשים הנמצאים בבידוד או מכל סיבה שהיא שלא יכולים להתפלל במניין
ניתן להצטרף ולשמוע את שעות המניינים ב: *5293 שלוחה 16

לא), שכובע שיש לו שוליים רחבות וקשות אסור ללבשו, כדין אהל עראי. וכן פסק מרן בשלחן ערוך (סימן שא סעיף מו). ולמד המכתם לדוד שהוא הדין במטריה, והוסיף שאפילו אם היא פתוחה מערב שבת, כגון שבתחזית אמרו שבשבת ירד גשם, והוא יודע שבשבת הוא צריך ללכת רבע שעה ברגל לתת דרשה, ורוצה לפתוח את המטריה מערב שבת וללכת איתה בשבת, הדין הוא שאסור, כי ברגע שמרים את המטריה מעל ראשו, נמצא שהוא מאהיל על עצמו ונקרא שעושה בידים אהל עראי בשבת.

כובע רחב שוליים בשבת

ה. האמת, מה שהמכתם לדוד דימה דין מטריה לדין הכובע, צריך לדעת שהיום מקילים לצאת עם כובע ואפילו שוליו רחבים טפה, מי הולך לחנות כובעים עם מטר לבדוק אם השוליים רחבים שמונה סנטימטר... פעם היתה 'מודה' בשיבת חברון ללכת עם כובע ששוליו צרים מאוד, היום הולכים עם שוליים רחבים, ועכשיו מתחילים לחזור למה שהיה פעם... אבל אף אחד לא מודד את השוליים מחשש לאיסור אהל בשבת. בגמרא (שבת קלח:) מובאר שכובע רחב טפה אם הוא לא מהודק על הראש אסור לצאת בו בשבת. בגמרא לא אמרו את הטעם, ויש שתי שיטות בראשונים, מערכה לקראת מערכה. שיטת רש"י (ד"ה אלא) מסקנת הגמרא שאסור לצאת בכובע בשבת, מחשש שהכובע יעוף ויתגלגל לארץ, והוא יתייבש ללכת בלי כובע, בפרט אם הוא אדם מכובד כאברך או רב, וירוח לקחתו ויטלטלנו ארבע אמות ברשות הרבים ויעבור על איסור הוצאה בשבת. לכן צריך שהכובע יהיה מהודק לראשו על ידי גומי וכדומה. כך סוברים הר"ן והנימוקי יוסף והמאירי (שם), הסמ"ג (לאוין סה, ד"ט ע"ב), ספר התרומה (ס"ו רנד), מהר"ם מרוטנבורג (בתשובה הוצאת מפיצי נדמים סימן כה), רבינו יעקב מטרנאני הראשון (שבת קלח:), רבינו גרשום מאור הגולה (הובא בשבלי הלכת סימן קז), תניא רבתי (ס"ו יט, דכ"ד ע"א). וכן כתב מהר"ל (ה"ל שבת סימן לד) שהלכה כשיטת רש"י וסיעתו שכל איסור יציאה עם כובע הוא לא מדין אהל, אלא מחשש שמא יטלטלנו ברשות הרבים. וכן פסקו האליה רבה (ס"ו שא ס"ק עא), המלבושי יום טוב (על הלבוש אות ל), שו"ת פני יהושע (סימן טז). לפי הפוסקים הללו, אם הכובע מהודק על ראשו היטב, אפילו אם שוליו רחבים טפה מותר לצאת בו לרשות הרבים.

שיטת החולקים

ו. אולם התוספות (שם ד"ה הא) כתבו בשם רבינו חננאל, וכן דעת רבנו תם, שהאיסור לצאת עם כובע רחב בשבת הוא לא רק מחשש שיטלטלנו, אלא גם מצד איסור אהל, ואפילו שכאשר מגיע לביתו מוריד את הכובע, הלא גם אהל עראי אסור. וכן משמע מהרמב"ם (פכ"ב מה"ל שבת ה"ל לא) שכתב וזו לשונו: כובע שעושים על הראש, ויש לו שפה מקפת שהיא עושה צל כמו אהל על לבושו, מותר ללבשו, ואם הוציא מן הבגדים סביב לראשו או כנגד פניו כמו אהל והיה מהודק על הראש, והיתה השפה - השוליים - שהוציאה קשה ביותר כמו גג - כמו 'המבורג' - אסור, מפני שהוא עושה אהל עראי. עכ"ל. וכן כתב הרא"ש (שבת פ"כ סימן ג). מפשט דברי הר"ף (שם) קשה ללמוד כיצד סבר, אבל יש אומרים בדעת הר"ף שגם הוא סבר שאיסור לבישת כובע רחב בשבת הוא מדין אהל. וכן סברו הראב"ה - רבינו אבי העזרי (סימן רצא), רבינו ירוחם (דע"ד ע"א), האור זרוע (סימן עח אות י), הארחות חיים (ה"ל שבת סימן קלח), הכל בו (סימן לא, דכ"ז סע"א), אהל מועד (דמ"ה ע"ב).

פשטות לשון מרן

ז. מרן בשלחן ערוך (סימן שא סעיף מ) כתב: כובע שהוא מתפשט להלן מראשו טפה, אסור להניחו בראשו אפילו בבית, משום אהל. משמע שפסק כהרמב"ם וסיעתו. ועוד כתב (שם סעיף מא): לצאת בשבת בכובע שבראשו העשוי להגין מפני החמה, יש מי שאוסר משום דחיישינן שגיבוינהו הרוח מראשו ואתי לאתויי ד' אמות ברשות הרבים, אלא אם כן הוא מהודק בראשו, או שהוא עמוק שראשו נכנס לתוכו ואין הרוח יכול להפרידו מראשו, או שהוא קשור ברצועה תחת גרונו, דבהכי ליכא למיחש למידי. עכ"ל. והרי זה כרש"י וסיעתו. משמע שמרן פסק גם כהרמב"ם, כי הרא"ש סובר כמותו ויש לנו לפחות שני עמודי הוראה בשיטה אחת שהאיסור הוא משום אהל. מי שילמד שלחן ערוך לבד בלי

2 לפי החזון איש שיעור טפה הוא כעשרה סנטימטר, אבל בכל השיעורים אנו נוקטים כרבי חיים נאה, בכזית, כביצה, טפה, ולא חוששים לחזון איש אפילו לחומרא. בילקוט יוסף שבת בדיני קידוש (עמ' תנא) לגבי שיעור רביעית, הבאנו שלפני כאלפיים שנים הר געש התפרץ באיזה מקום בחוף לארץ, וכיסה כפר שלם. לפני כמה שנים טובות ארכיאולוגים עשו שם חפירות והגיעו לבתים שהרו געש כיסה, ומצאו שם ביצים קשות שלמות, כנראה הרו געש התפרץ כשהיו באמצע ארוחת בוקר... והביצים היו בדיוק בגודל של הביצים בזמננו, ולא כשיטת החזון איש שהביצים היו הרבה יותר גדולות. לפני כמה שנים ביקרתי בעיר דוד, והראו לי מקוה מומן בית שני, שאלתי את מי שליוח אותי, בדקתם כמה מים המקוה מכיל? הוא אדם דתי, הבין מיד למה התכוונתי, ואמר: כבוד הרב, בדקנו, ויש במקוה כשיעור רבי חיים נאה. זאת אומרת, בזמן בית שני לא התחמרו כשיעור חזון איש...

3 פעם הגעתי לאיזו ישיבת הסדר למסור שיעור, והבחורים רקדו לפנינו - מכבדים את התורה, אשריהם ישראל, שאלתי: איפה ראש הישיבה? הצביעו לי על אחד הבחורים, נראה כמו בחור, התפלאתי, אמרתי לו: אתה ראש הישיבה, ככה אתה לבוש? הבגדים הם הכבד של האדם, 'מאניה מכבדוה' (שבת קיג), ובקשתי ממנו: תלבש פראק והמבורג, מה יש? זה לא שייך דוקא לחרדים...

לדעת דברי האחרונים, יאמר שאסור לצאת בשבת עם כובע ששוליו רחבים טפה, וההולך לחנות כובעים צריך למדוד את השוליים עם מטר, או שיחתוך את השוליים ויהרוס את הכובע... ובאמת יש רבנים בדורנו שפסקו לאסור, כך פרסם אחד הרבנים הראשיים לפני שנים, וגם רב חשוב אחד שמזכה את הרבים באחד הערים בצפון שפסק לאסור, כי כך פשוט לשון השלחן ערוך.

דעת מרן להלכה

ח. אבל רבותי! אמרו בגמרא (עבודה זרה ז), שני חכמים חולקים ביניהם, אם אחד גדול מחבירו בחכמה ובמנין לך אחר הגדול. "במנין" אין הכוונה למנין השנים, זקן לבן או זקן שחור, כי לפעמים אתה רואה אברכים צעירים שהם תלמידי חכמים יותר מזקנים, אלא מנין התלמידים, יש לו ספרים ושולחים לו הערות והוא משיב, יש לו שיעורים כל יום והתלמידים מקשים והוא צריך ליישב להם הכל. וכן "בחכמה", היא חכמת התורה, שלמד ולמד ויודע הרבה פוסקים, כי כשאדם יודע הרבה פוסקים כל ההלכה משתנית. וגם בדין זה, לכאורה השלחן ערוך פסק לאסור לצאת עם כובע ששוליו רחבים טפה. אבל יש לנו כמה צדדים להקל, מהרשד"ם (חאו"ח סימן ד) - היה בדור סמוך למרן הבית יוסף, נודע ביהודה (תניא חאו"ח ס"ס ל) - לפני כ-250 שנה, ישועות יעקב (ס"ו שטו סוף סק"ג), כל הגאוני עולם הללו כתבו בדעת הרמב"ם, שכל האיסור הוא דוקא כשמסדר את הטפה בשבת, אבל הכובעים שלנו שהם מוכנים מבעוד יום, ובשבת לא משנה בהם כלום, אין איסור ללבשם בשבת.

כמה צירופים

ט. עוד סברא כתב המגן אברהם (ס"ו שא ס"ק נא) בשם הגהות מיימוניות (פכ"ב מה"ל שבת ה"א), שאם שולי הכובע משופעים, ולא ישרים וקשים כמו 'המבורג', כולם מודים שמותר, ואין בזה איסור אהל. גדולה מזו, ה"ט"ו (סימן שא ס"ק כז, וס"ו שטו סק"ח) מיקל בכל הכובעים, כי הלוש כובע לא מתכוין מפני הגשמים או החמה, אלא מפני הכבוד. בזמננו בחורי ישיבות היו הולכים עם כובעים רק כשהיו מגיעים לקיבוץ, לפני כן היו הולכים עם קסקט, היום נשתנה הדבר לטובה וכבר נער בר מצוה הולך עם כובע, אבל אף אחד לא חושב ללכת עם כובע להגנה מפני החמה או הגשמים. וכך פסק הגאון רבי זלמן - רבם של חסידי חב"ד - בשלחן ערוך שלו (ס"ו שא סמ"ח ומ"ט). גם בשו"ת פני יהושע (סימן טז) כתב תשובה בזה, ומסקנתו להתייר. וכן כתב הגאון הרב אפשטיין בספרו ערוך השלחן (ס"ו שא סעיף קיא). עוד חזי לאצטרופי סברת רש"י וכל הראשונים שעמו, שבלבשת כובע אין חשש אהל כלל. וכן פסקו מהר"ל ואליה רבה לפני יהושע, כנ"ל.

פסיק רישיה בדרבנן

י. וכן חזי לאצטרופי, שהרי מדובר כאן בפסיק רישיה, כי הוא לא מתכוין שהכובע יגן עליו מהחמה או מהגשמים, אם היה הולך עם מצנפת בלי שוליים היה נרטב יותר, אמנם נחא ליה בזה, אבל אינו מתכוין, מה הדין בפסיק רישיה דניחא ליה בדרבנן? כולם יודעים שיש בזה מחלוקת מערכה לקראת מערכה, דעת מהרא"י בתרומת הדשן (סימן סד) פסיק רישיה בדרבנן מותר. והלא אמרנו לעיל שכתב הרמב"ם הלכה שאהל עראי אסור מדרבנן, דלא כהר"ף. גם בספר ההשלמה (סוכה לג:) - אחד הראשונים לפני מאות שנים - הביא בשם אביו ועוד כמה חכמים, שעלתה ההסכמה שפסיק רישיה דניחא ליה בדרבנן מותר. וכן פסק גדול הדור הקודם רבי יצחק אלחנן בשו"ת באר יצחק (חאו"ח סימן טו), וכן הגאון מלובלין בשו"ת תורת חסד (חאה"ע סימן לח אות ח). נכון שלהלכה אנו מחמירים בזה כדעת המגן אברהם (סימן שיד סק"ה) שחלק על התרומת הדשן ודחה כל ראיותיו, כי כן משמע מהשלחן ערוך בכמה מקומות [א.ה. ע' בספר השיעור השבועי תשע"ו פרשת חיי שרה אות ט הלאה) שפסיק רישיה דניחא ליה בדרבנן אסור, ורק כשלא ניחא ליה מותר, אבל בדין לבישת כובע ששוליו רחבים טפה בשבת, יש לצרף שיטת המקילים כצירוף חמישי להקל. ראייתו מה כתב מי שאסור, אבל הוא לא ידע מכל הפוסקים שהזכרנו, אולי היה עניו ולכן לא הזכירם... אבל ככה לא לומדים, לפיכך יש ללכת אחר הגדול בחכמה ובמנין שיודע את כל הפוסקים שהזכרנו, ואם זה נאמר בדאורייתא, כל שכן כאשר חולקים בדרבנן כמו הנידון שלפנינו. לכן להלכה, מותר לכתחילה לקנות כובע עם שוליים רחבות יותר טפה וללבשו בשבת, בין כובע ששוליו נכפפים ובין 'המבורג' ששוליו קשים, ולא צריך לשגע את האנשים. זה שמחמיר יזהיר את האנשים על הלכות הרבה יותר חמורות שהם נכשלים בהם, שלא ידברו בחזרת הש"ץ, ובכלל לא ידברו בבית כנסת.

4 לא סתם כולם אומרים ללכת אחרי מרן האבא זצ"ל, מדוע פשוט הוראותיו? ברוך ה' היום כולם סומכים עליו, כל החוגים, אני מכיר אפילו חסידים בניו ירוק, שכאשר הגעתי לשם סיפרו לי עד כמה בקיאים ביביע אומר, יש דיינים מבעלי שבקיאים ביביע אומר, וגם חובשי הכיפות סרוגות הולכים אחר הפסקים של מרן, איך מרן זכה לזה? מחמת שהוא גדול מחבירו בחכמה ובמנין, כי עם כל הכבוד לחולק שידע את הראשונים והבית יוסף והשלחן ערוך, אבל את ההמשך - מהרשד"ם, פני יהושע, ישועות יעקב, ערוך השלחן, ועוד ועוד - כל זה לא הכיר, היתה לו חוסר ידיעה, אחר כך מה אומרים? יש שתי שיטות, זה מחמיר וזה מקיל... אבל האמת שיש כאן שיטה אחת בלבד, כי השנייה מבוססת על חוסר ידיעה.

מראית עין בדרבנן

יא. נשוב לדברי המכתם לדוד שדימה דין מטריה לדברי האוסרים לצאת עם כובע בשבת, וכתב שאפילו אם היא פתוחה מערב שבת אסור, וכן כתב הגאון הנודע ביהודה (תנינא האו"ח סימן ל), והוסיף טעם לאסור, כי הרואה לא ידע שפתח את המטריה מערב שבת, ויש לאסור משום מראית עין. אבל האמת שזה לא פשוט, כי הרי איסור בניה אהל עראי הוא מדרבנן, ונחלקו הפוסקים האם יש איסור מראית עין גם באיסור דרבנן, או לא. הנודע ביהודה כנראה סובר כדעת מהרש"ל (פ"ח דחולין סימן נב) - לפני כ-400 שנה, והש"ך (סימן פז סק"ו ח), שיש איסור מראית עין גם בדרבנן. אולם זה לא מוסכם, הרשב"א בתשובה (ח"ג סימן רנו) - הביאו הבית יוסף (סימן פז) - כתב, שאסור לבשל בשר בחלב אשה, אמנם בתורה נאמר "לא תבשל גדי בחלב אמו", ורבנן אסרו גם עוף בחלב, אבל בשר בחלב אשה מעיקר הדין מותר, מכל מקום כתב הרשב"א שאסור משום מראית עין, שמא יעבור מישהו ויראה על האש סיר שיש בו בשר וחלב. וכן פסק מרן בשלחן ערוך (סעיף ד) להלכה. בא הרמ"א (סימן פז סעיף ג, ד) וכתב שכל מה שאסרו לבשל בשר בחלב אשה הוא בבשר בהמה, אבל בשר עוף בחלב קל יותר, שהרי איסורו מדרבנן, ואמנם לדעת המהרש"ל (פ"ח דחולין סימן ה) אסור מהתורה, אבל לרוב הפוסקים עוף בחלב אסור מדרבנן, וכן מבואר ברמב"ם (פ"ט מהלכות מאכלות אסורות ה"ד, ופ"ב מהל' מומרים ה"ט) העתיקו הבית יוסף (שם), ולכן כתב הרמ"א שבבשר עוף וחלב אשה אין איסור מראית עין כלל, והוא הדין בבשר עוף וחלב שקדים - טחינת שקדים חיים - לא קלויים.

חלב או בשר סינטטי

יב. על פי זה דנים פוסקי זמננו אם מותר לשתות חלב סינטטי בסעודה בשרית, וכן לאכול נקניק פרווה בארוחה חלבית. בשו"ת יביע אומר ח"ו (חיו"ד סימן ח) - יצא לאור בשנת תשל"ו, כתב על זה תשובה באורך, ומסקנתו להתייחס כמכמה טעמים, ואחד מהם שאין איסור מראית עין בדבר דרבנן, ובפרט בזמננו שדברים אלו נפוצים וכולם מכירים את הבשר או החלב הסינטטיים, אין לגזור משום מראית עין. לכן מסעדה שרוצה להגיש כוס חלב סינטטי אחר סעודה בשרית תניח להם ותתן להם הכשר, תחמיר בדברים אחרים.

דם דגים

יג. בגמרא כריתות (כ"א): מבואר, שדם דגים אף על פי שמוותר באכילה, כגון שצריך לו לרפואה, אולי למניעת קורונה... אבל משום מראית העין שלא יחשדו אותו שאוכל דם אסור, ישים קשקשים בראש הכוס, והרואה יבין שזה דם דגים. שם גזר משום מראית העין שלא יראה שעובר על איסור מהתורה, אבל באיסור דרבנן יש לומר שלא גזר משום מראית העין. אמנם הש"ך הביא ראייה מהתוספות (כתובות ס סע"א) שיש איסור מראית עין גם בדרבנן, אבל ביביע אומר ח"ו הנ"ל אות ב) הביא את הראיה והתייחס אליה, והביא דחיה לראיה זו, והביא להקטין פוסקים כדרכו בקודש - מהם הפרי חדש (סימן פז סק"ז) וכנסת הגדולה (סי' פז הגב"ב סק"ח) - שאין איסור מראית עין בדרבנן. וכל שכן בדבר שהוא נפוץ כמו נקניק פרווה או חלב סינטטי, אין צורך להניח סימן להיכר.

הוראת הנודע ביהודה

יד. לפי האמור, אם פתח המטריה מערב שבת, אין לחוש שהרואה יחשוב שפתחה בשבת ועבר על איסור בניית אהל עראי, כי הוא איסור דרבנן, ואין איסור מראית עין בדרבנן. ולא כמו שכתב נודע ביהודה שיש בזה איסור מראית עין. אבל באמת יש לאסור מצד אחר, שהרי כאשר מרים את המטריה מעל ראשו, באותו רגע מאהיל על עצמו, ובוה נחשב כבונה אהל עראי בשבת. הנודע ביהודה סיים דבריו: וכאשר הובאה מטריה זו למדינתנו, התחילו אנשים רבים - עם כיפות כמובן... - לנהוג להקל לעצמם לנושאה בשבת, ותיכף ומיד מחיתי על זה בכל תוקף, ודרשתי ברבים בבית הכנסת, והודעתי להם חומר האיסור שבדבר, עד שאני חושש לאיסור סקילה, לפי דעת הר"ף הנ"ל, ומאז התחילו רוב העם להזהר בדבר. עד כאן. ואשרים ישראל ששינו הרגלם ושמעו לחכמים. ואף על פי שמצוינו בשלחן ערוך (סימן שטו סעיף ה) שמוותר לפתוח כסא של פרקים בשבת, מכל מקום אין לדמות מטריה לכסא של פרקים, כי שם אינו צריך כלל לאויר שתחתיו, אבל מטריה הרי היא עשויה להגן על אדם הנושאה עליו, ועיקר תשמישה לצורך אויר שתחתיה, ודומה ממש לעשיית אהל, שצריכים לאויר שתחתיו.

5 ולדעת רבי יוסי הגלילי (חולין קטז). עוף בחלב - שניצל עם פיצה - מותר אף לכתחילה, אבל הלכה ודאי שלא כמותו אלא כחכמים, יחיד ורבים הלכה כרבים.
6 כשנותנים כשרות למסעדות וכדומה צריכים לדעת כמה להחמיר, אני שומע סיפורים שמחמירים בדברים שאין צורך להחמיר. בבית מלון אחד הטבח עשה נ"ט בר נ"ט, והמשיגה הורה לזרוק הכל, זו היתה כמות גדולה ונגרם הפסד של אלפי שקלים. בא אלי בעל המלון וטען, למה המשיגה עשה כך? הוא גרם לי נזק! בעל המלון שמע בשיעורם שלנו שנט"ב בר נ"ט לספרדים מותר לכתחילה, ולא שכחתי בדריבד. קראתי לאותו משיגה, אמר לי: עשיתי כן לימגדר מילתא... וכי אתה תנא או אמורא? מה אתה גוזר גזירת? תעשה הכל כפי ההלכה!

דעות המתירים

טו. אמנם בשו"ת חתם סופר (חלק או"ח סימן עב) כתב לחלוק על הנודע ביהודה הנ"ל, וכתב, שרוב העולם במדינתנו נוהגים להקל לשאת המטריה בשבת, והטעם משום שאין זה אלא בנין לשעה, ואף שהירושלמי (פרק כלל גדול הלכה ב) סובר שבנין לשעה הוא בנין, מכל מקום התלמוד שלנו (בשבת לא): שאומר כיון דכתיב על פי ה' יחנו, כסותר על מנת לבנות במקומו דמי, נראה שהוא חולק על הירושלמי, וסובר שבנין לשעה לא הוא בנין, והלכה כהתלמוד שלנו נגד הירושלמי (וכמו שכתב כיוצא בזה הר"ף בסוף עירובין). וכן יש לסייע מדברי מרן החיד"א בברכי יוסף (שירי ברכה סימן שטו) שכתב, שמצא בשו"ת גבעת פנחס כתיבת יד, להגאון רבי פנחס עניף, שהעלה, שאסור לפתוח המטריה בין בשבת בין ביום טוב, אבל אם היתה פתוחה מערב שבת ויום טוב, ורוצה להגביה אותה ולנושאה עליו, בשבת שיש איסור הוצאה מרשות היחיד לרשות הרבים, אסור לנושאה כלל, אבל ביום טוב מותר, מאחר שהיתה פתוחה מערב יום טוב. ע"כ. ולדבריו במקום שיש עירוב לרשות הרבים, יש להקל גם בשבת, כשהמטריה פתוחה מערב שבת.

דעות האוסרים

טז. אולם בספר תהלה לדוד (סימן שטו ס"ק טז) כתב לדחות דברי החתם סופר, וכתב, שכבר פשט איסור נשיאת המטריה במדינתנו, וכל העושה כן נחשב לפורץ גדר, ולכן חלילה להקל בזה למעשה. גם הגאון רבי יוסף שאול נתנזון בשו"ת שואל ומשיב תליתאה (ח"ב סימן מב) פסק לאסור בתוקף, והאריך להשיג על דברי החתם סופר. וכן העלה להחמיר בשו"ת מחנה חיים סופר ח"ג (חלק או"ח סימן כג). גם הגאון רבי יוסף צבי הלוי - אב בית דין תל אביב-יפו - בשו"ת אמירה נעימה¹⁰ (מאמר ח דל"ט ע"א), האריך לדחות דברי החתם סופר, והעלה לאסור נשיאת המטריה בשבת. גם הגאון רבי מרדכי כרמי בספר מאמר מרדכי (סימן שטו סק"ה), כתב לחלוק על דברי הגבעת פנחס בזה, והעלה לאסור לנושאה בין בשבת בין ביום טוב. ע"ש. וכן פסק להחמיר הגאון רבי יוסף חיים בספר בן איש חי שנה ב' (פרשת שמות אות ח), וכן כתב המשנה ברורה בביאור הלכה (סימן שטו ס"ח ד"ה טפח) והביא שכן דעת החיי אדם לאסור. וכן העלה הפתח הדביר (סימן שטו). איך ההלכה? כלל גדול בידינו, הולכים אחר רוב הפוסקים, ופוק חזי מאי עמא דבר' (ברכות מה. ועוד), רוב העולם מחמירים בזה!"

שימוש במטריה ע"י גוי

יז. כל האמור שאין לצאת עם מטריה בשבת הוא על ידי יהודי, אבל על ידי גוי, אמירה לגוי דרבנן, והגוי יכול לסמוך על החתם סופר והגבעת פנחס... כבר למדנו שכאשר יש מחלוקת הפוסקים יש להקל על ידי גוי. כל שכן מה שסיפרתי בתחילת השיעור על מה שקרה לי בברזיל, ששם לא אמרתי לגוי כלל שיש עלי עם המטריה, והוא אדעתא דנפשיה קעביד, ואף שנהניתי ממלאכתו, כל דבר השנוי במחלוקת הפוסקים מותר ליהנות ממנו בשבת.

סתירה במרן

יח. אמנם עד כה נידון יציאה עם מטריה בשבת היה מצד אהל עראי שהוא דרבנן, אבל יש לבאר גם מצד הוצאה לרשות הרבים. בשלחן ערוך יש סתירה, בהלכות שבת (סימן שג סעיף יח) כתב שהרחובות שלנו הם כרמלית, לא רשות הרבים, ואפילו שהם רחבים ט"ז - 16 - אמה, כי לא בוקעים בהם ששים ריבוא איש בכל יום. ואילו בהלכות עירובין (סימן שמה סעיף ו) כתב בסתם שאם הרחוב רחב ט"ז אמה, אף על פי שאין ששים ריבוא בוקעים בו הרי זה רשות הרבים דאורייתא. לכן הרבה פוסקים תפסו לנו הספרדים להחמיר, שגם בזמננו יש רשות הרבים דאורייתא.

7 אולם האור שמוח (פ"י מהלכות שבת ה"ב) הביא דברי הירושלמי להלכה, וכתב שגם התלמוד שלנו יסבור כן, ואין כל סתירה לזה מהגמרא (שבת לא).
8 חיבר שו"ת עשרה כרכים, כולם בכתב יד, לא הדפיס אותם, והחיד"א ראה את כתבי היד הללו.
9 שימו לב, כבר לפני 300 שנה היתה מטריה, אבל בטח היתה חזקה יותר מהיום, היום עם קצת רוח היא נשברת...
10 הספר הזה לא נפוץ, אבל לפני כחמשים שנה מצאתי אותו על גל של בנין בצפון תל אביב, וכרתי אותו, וכשמרן היה מגיע אצלי לבית, היה לוקח אותו ומעייין בו. הוא כתב בשיטה למדנית ישיבתית, אבל הביא הרבה פוסקים, לא רק סברות בעלמא.
11 אחד מקרובי המשפחה שלנו, היה קצין גבוה בצבא, בתחילה למד בישיבת פורת יוסף, ומרן זצ"ל היה אוסף בשיבילי תרומות, וכל חודש היה נותן לו סכום יפה שישאר בישיבה, אבל זה לא הצליח, והוא הלך לאצ"ל ולצה"ל. פעם בשבת אחת ירד שלג והוא בא אלינו ונכנס עם מטריה, מרן דיבר אתו וכיבד אותו, כדי לקרב אותו, החילונים מסכנים לא יודעים שום דבר, איפה חינכו אותם?... וגם מי שלמד בישיבות והתקלקל, 'תאוות ליבם נתת להם', יש היום בתקשורת כל כך הסתה, 'מה יעשה הנער ולא יחטא!'. כשבא לצאת אמר לו מרן: תניח כאן את המטריה, תבוא במוצאי שבת ותיקח אותה. הוא כיבד, אמר: תודה רבה כבוד רב, ויצא. כשהוא יצא אמרתי למרן: אבא, אתה מעיר לו על מטריה, הוא הגיע בגיפ צבאי... הוא לא רצה לחנות קרוב ונתנה ברחוב פנינה... אבל תראה, אפילו אדם לא דת, מרן העיר לו שלא יצא עם מטריה בשבת.

מנהגו של מרן זצ"ל

יט. מרן זצ"ל כל ימי חייו לא טלטל בשבת, כי חשש למה שכתב מרן בהל' עירובין שרשות הרבים שלנו שיש בה ט"ו אמה - כולל המדרכה - היא רשות הרבים גמורה, ולרשות הרבים דאורייתא צריך חומה, ודלת ובריה שסוגרים בלילה, לא עירוב של צורת הפתח. כשהיינו קטנים לפני גיל בר מצוה, הייתי לוקח בשבילו מטפחת בכיס, וכשהיינו מגיעים לדרשה בליל שבת בשיבת פורת יוסף, היו מכניס שם מראש שלחן ליד הכניסה, והיה אומר לי להניח את המטפחת על השלחן, והיה לוקח מהשלחן. כשהגעתי לגיל בר מצוה החליף אותי אח אחר וכשהוא גדל החליף אותו ילד אחר... ומרן לא טלטל עד ימיו האחרונים, אפילו שביביע אומר ח"ט (תאו"ח סימן לג) וח"י (תאו"ח ס"ס לב) הרב הראה פנים למקלים, וצירף כמה סברות. החזון איש (סי' קז אות ה והלאה) כתב שהיום שאין לנו רחובות מפולשים מעבר לעבר כמו שהיה בדגלי מדבר, אין רשות הרבים דאורייתא. ואפילו הרחובות הארוכים כמו רחוב 'אושן פארק' בניו יורק שהוא ארוך מאוד הגלות, אבל הוא נגמר קרוב לאוקיינוס ואינו מפולש מעבר לעבר. ומרן ביביע אומר (ח"ט שם אות ו) הריא לחזון איש אסמכתא מהראשונים. ואפילו במקום שעוברים ששים רבוא, יש סברא של הבית אפרים (סי' כו) - היה לפני כמאתים וחמישים שנה - שכאשר נוסעים במכוניות ולא ברגל כדגלי מדבר, אין זה רשות הרבים. ובפרט שדעת מרן לא ברורה אם צריך שיעברו ששים רבוא בכל יום. מי שמיקל בשבת לקחת סידור או מטפחת או שאר דברים הנצרכים, לא גרעונים... יש לו על מה לסמוך, כי יש כמה צירופים, אבל מרן זצ"ל עצמו לא סמך על הצירופים והחמיר, וגם לנו הבנים אמר להחמיר בשבת ולא לטלטל, רק בכרמלית.

סילוק נזק אינו הנאה

כ. ברחוב שהיינו בברזיל לא היה עירוב, אבל לא נראה שהיו עוברים בו ששים רבוא איש בכל יום², והשאלה אם מותר היה לי ליהנות ממלאכת הגוי שמגן עלי עם המטריה. אם יש בבית משרתת גויה שרואה בחדר אור דולק, ולילדים קשה להירדם והם מקפצים... הלכה המשרתת וכיבתה את החשמל, אף אחד לא ציווה אותה, האם יש בזה בעיה של הנאה ממלאכת הגוי? הראוני בשו"ת משנה הלכות (ח"ו סימן עח) שהתיר לישון באותו מקום שכיבו החשמל באיסור, שאין הדבר נחשב הנאה, כי רק הנאה כמו בישול מאכל חי נחשבת הנאה כשאוכל אותו, אבל כאן סילקו את האור המפריע, וסילוק נזק לא נחשב הנאה. [א.ה. וכו' ב"ילקו"י סימן ג' הערה לג]. ולפי זה הוא הדין במטריה, שמחמת שהגן עלי עם המטריה נשאיתי יבש ולא ניווקתי מהגשמים. ועוד יש לומר שיש לסמוך על הצד שרשות הרבים בזמן הזה דרבנן - הגוי סומך על השלחן ערוך בסימן ג... - ואמירה לגוי שבות, ושבות דשבות במקום צורך גדול מותר, כמבואר בשלחן ערוך (סימן שז סעיף ה). ואם כך, בפעם הבאה שאהיה שם יהיה מותר לי אפילו לקרוא לו שיען עלי עם המטריה

12 אומרים שברחוב 'אושן פארק' עוברים ששים רבוא איש בכל יום על ידי רכבים. לפני מעל עשרים שנה סיפר לי האדמו"ר מאונגוואר בעל ספר משנה הלכות, שהעמיד משהו באושן פארק עם כסא ושולחן, וספר את הרכבים, ואמר לי: כבוד הרב, לא עברו שם מאות אלף איש ביום אחד, וממילא זה כרמלית. ולכן האדמו"ר הורה שיעשו שם עירוב. אמרתי את זה לכמה חכמים באמריקה, אבל הם פקפקו בכך, מי שהיה שם ראה שיש הרבה מסלולי נסיעה וכל היום נוסעים שם, ואי אפשר להאמין שלא עוברים שם שם מאות אלף איש ביום, אולי אותו אחד התבלבל בספירה כמו שקרה עכשיו בבחירות בארה"ב...

אם הידוק הכלי הוא מלאכה מהתורה

כא. נאמר עוד נפקא מינה בכלל זה שכל דבר השנוי במחלוקת הפוסקים, על ידי גוי יש להקל. לפני כשלושים שנה הייתי יחד עם מרן זצ"ל בברזיל, ובשבת בבוקר אחרי החמין מרן ישב על המיטה ולמד, הוא היה מביא אתו בתיק כמה כרכים של יביע אומר - היה אוהב את החלקים ב' ג' ד' - והיה סוחב את התיק כל הדרך, היינו רוצים לעזור לו, אבל הוא לא היה מסכים, כאילו תופס כסף... וכשישב על המיטה לא שם לב שהתיישב על המשקפיים, וכל המסגרת התרסקה. מרן נבהל, עוד מעט צריך ללכת למנחה, לתת שיעור, סעודה שלישית, אחר כך עוד שיעור, מה יעשה? מרן הלך עם משקפיים כהות כי בלעדיהם היו לו כאבים נוראיים, וגם יש בזה משום כבוד הבריות אם לא יהיו לו המשקפיים. מרן קרא לי: רד למטה ותחפש גוי שיתקן לי את המשקפיים! שאלתי: מותר לי לצוות את הגוי? אמר: תספר לו סיפור דברים, הבין - הבין, לא הבין - תאמר לו מפורש. ירדתי למטה היה שם מקום שמתקנים את צרכי המלון, אני לא יודע ברזילאית, אז רמזתי לגוי שהיה שם שיתקן את המשקפיים, הגוי הבין מיד, לקח את המשקפיים ותיקן אותם והחזיר לי, וכשהחזרתי אותם למרן, מרן בירך אותי. מה אתה מברך אותי על איסור אמירה לגוי?...! אלא הרב הבין שזה מותר, מכמה סיבות.

אמירה לגוי לצורך מצות עונג שבת

כב. ראשית, פסק מרן בשלחן ערוך (סימן שיג סעיף ו) כוס של פרוקים מותר לפרוק ולהחזירו בשבת. מבאר המשנה ברורה (ס"ק מה) שההיתר להחזיר הוא באופן רפוי, לא מהודק, אבל אם מהדק עובר איסור מהתורה, וכתב בשער הציון (ס"ק לב) שאם מהדק עם בורג עובר איסור דאורייתא. אולם בספר מאמר מרדכי כרמי (ס"ק ג) כתב שאפילו מהודק עם בורג עובר איסור דרבנן. ואם כן, גם אמירה לגוי שבות דרבנן, ושבות דשבות במקום צורך גדול מותר. יותר מכך, בלי המשקפים איך מרן יסבור שיעור, איך יתפלל מנחה? זה מצוה דברים, וגם יש כאן כבוד הבריות, וגם צער גדול מאוד שכואב לו מאוד בלי משקפים.

כג. כמה פעמים הזכרנו שבמקום מצוה דברים יש להקל לומר לגוי אף באיסור דאורייתא. בספר העיטור (ה' מילה דמ"ט ע"א) - אחד הראשונים - היקל לומר לגוי באיסור דאורייתא אפילו במקום מצוה של יחיד, כגון שרוצה לאכול לאור הנר ולקיים מצות עונג שבת, שהרי בזמנם לא היה חשמל, אם עבר ילד וכיבה את הנר, ורוצה לומר לגוי שיעביר לו את הנר שבמטבח לפינת האוכל, ועל ידי שהגוי מעבירו הרי הוא מקרב את השמן לנר והשלהבת עולה ונמצא עושה מלאכה דאורייתא של מבעיר, כתב ספר העיטור שלצורך מצות עונג שבת מותר לומר לגוי שייבא את הנר, או אפילו להדליק את הנר לצורך סעודת שבת, והעתיקו הרמ"א (סימן רעו סעיף ב). אמנם יכול לאכול בחושך, אבל נאמר 'ורשעים בחושך ידמו' (שמואל א' ב, ט), איך אפשר לאכול בחושך, אדם שלא רואה את האוכל ישמין ולא ישבע... אין בזה עונג שבת. וכל שכן לצורך מצוה דברים שמותר לומר לגוי.

שיעור זה יופיע בשלימותו, יחד עם כל שיעורי מרן הראשון לציון שליט"א בסדרת הספרים "השיעור השבועי" לפרטים: 077-2009-778

באפשרותך להאזין בשידור חי לשיעורו השבועי של מרן הרשל"צ שליט"א מביהכ"ס היזדים כל מוצש"ק. הרב המקדים בשעה 20:30, שיעורו של הרשל"צ בשעה 21:00 וכן ניתן לשמוע גם שיעורים קודמים בקו הליכות "בית מרן" *5293* שלווחה 2

השבוע זכות השיעור "בית מרן" מוקדש:

ברקת בת חביבה אביבה
זיווג הגון בקרוב ממש

אברהם אלברט ומשפחת רביבו
זיווג הגון בקרוב ממש

לכל המעוניין להתברך מפי קודשו של מורינו ורבינו הראש"ל שליט"א בשידור חי בשיעורו השבועי להצלחה לרפוא"ש או לעילוי נשמת יקירכם **חייגו: *5290***

ניתן לשמוע את השיעור של הראש"ל שליט"א גם בתדרים החדשים של **"כאן מורשת"** 90.8fm, 92.5 fm, 100.7 fm ובקול חי 93.00fm, 92.8fm

העלון להצלחתם של: יהושע בן אברהם - רפואה שלמה, ירון בן מרים - בריאות איתנה, נתן אור בן סיגלית - כל הישועות, סיגלית בת סוזן - פרי בטן, ראובן בן שרונה - חזרה בתשובה, שובל בת סיגלית - בריאות איתנה, שמעון יוחאי בן בכורה ברכה - הצלחה בישיבה, אורית בת מיה - זיווג הגון, אלמוג בן חיה - זיווג הגון, בן ציון בן איריס - הצלחה, בנימין בן רבקה - רפואה שלמה.

"ויגדלו הנערים ויהי עשו איש יודע ציד איש שדה ויעקב איש תם יושב אהלים" (כה כז).

כל זמן שהיו קטנים לא היו ניכרים במעשיהם, רק כשגדלו ניכר ההבדל הגדול ביניהם, שזה הלך ללמוד תורה וזה הלך לעבודה זרה (רש"י).

אך מה גרם להבדל הגדול ביניהם?

את שורש הדבר רומזת לנו התורה בפסוק זה - עשו היה איש שדה, ויעקב יושב אהלים. מה ההבדל בין שדה לאוהלה? שדה הוא מקום פתוח ללא מחיצות, ואוהלה הוא מקום סגור עם מחיצות. עשו היה חי ללא מחיצות, ללא מגבלות, ללא גדרים וסייגים, לכן התדרדר כל כך עד שעבד עבודה זרה. אבל יעקב היה יושב אהלים, היה מרחיק את עצמו מכל דבר רע ועושה סייגים וגדרים שלא להתקרב אל החטא, כמו שאמרנו חז"ל (אבות פ"א מ"א) "ועשו סייג לתורה", לפיכך נשאר בצדקתו וביוסר לבבו כל ימיו.

ניתן להשיג את ספרי הרב שליט"א בטל' 052-7626077

המקובל האלקי
רבי יהודה פתיה זיע"א
אלמים נושעו!! ידוע מעלת פדיון הנפש
שכוחה להשיב מבני אדם חולי, צרה ויגון, וטוב וראוי לעשות פדיון נפש

מתוך דברי קודשו של
הגאון הגדול רבי ברוך שרגא שליט"א
בעניין חשיבות פדיון נפש

**"והיא סגולה בדוקה ומנוסה
לרפואת החולים"**

רבי אגודת "בית מרח" עורכים פדיון נפש לכל שם ושם.
להעברת שמות שלכם ובני משפחתכם **חייגו 5290***

"ואלה תולדות יצחק בן אברהם אברהם הוליד את יצחק" (כה ט).

מדוע הזכירה התורה שאברהם הוליד את יצחק, הרי בתולדותיו של יצחק אנו עוסקים ולא בתולדותיו של אברהם?

ופירש רש"י: לפי שהיו ליצני הדור אומרים מאבמלך נתעברה שרה, שהרי כמה שנים שהתה עם אברהם ולא נתעברה הימנו. מה עשה הקב"ה, צר קלסתר פניו של יצחק דומה לאברהם, והעידו הכל "אברהם הוליד את יצחק", וזהו שכתב כאן, יצחק בן אברהם היה, שהרי עדות יש שאברהם הוליד את יצחק.

ואומר החתם סופר: על זה אמרה שרה אמנו (לעיל כא ו) "צחוק עשה לי אלהים כל השומע יצחק לי", ולא אמרה "כל הרואה יצחק לי", כיון שידעה ברוח הקודש שיצחק יהיה דומה לאביו, וכל הרואה אותו יוכל להעיד שבנו של אברהם הוא, אבל השומע יוכל לצחוק ולומר מאבמלך נתעברה שרה.

ובספר לב אריה (ריש פרשת לך לך) כתב שגם את הבעיה הזאת פתר לה הקב"ה ופרסם בעולם כולו שיצחק דומה לאברהם, כמבואר בגמרא (ב"ק צז:): שעשו אז מטבע שמצד אחר שהיו חקוקים בו זקן וזקנה - אברהם ושרה, ומצד שני בחור ובתולה - יצחק ורבקה. ומטבע זה היה נסחר בכל העולם כולו, וכך ראו כולם שיצחק דומה לאברהם, והעידו כי "אברהם הוליד את יצחק".

"ויתרוצצו הבנים בקרבה" (כה כב).

כשהיתה עוברת בסמוך לשיבתם של שם ועבר היה יעקב רץ ומפרכס לצאת, וכשהיתה עוברת על פתחי עבודה זרה היה עשו מפרכס לצאת (רש"י).

מדוע רק כשעברה במקומות אלו ביקשו לצאת, הלא בכל מקום שהיתה היו יכולים לפרכס לצאת וללכת למחוז חפצם, ומדוע לא עשו כן?

אלא אמרו חכמי המוסר, רמז גדול יש כאן - כל הקדושה והטהרה של הילד תלויה באמא, אם אמנו רגילה ללכת לבתי כנסיות ובתי מדרשות, יש לה חיבה והערצה לתורה ולומדיה ונמשכת למצוות ולדברי קדושה, גם הילד מושפע ממנה ומבקש ללכת בעקבותיה, ואז "יעקב מפרכס לצאת", יצא ממנה בן טהור וצדיק כיעקב אבינו ע"ה. אבל אם היא עוברת ליד פתחי ע"ז, דהיינו שנמשכת אחרי תרבות הגויים, הרי היא משפיעה על הילד שיתרחק מן התורה ח"ו, ואז "עשו מפרכס לצאת"...

נכתב ע"י הר"ה ג' רבי משה והב שליט"א
רב מחלבות שטראוס - ישראל ומנהל מחלקת הכשרות והמוזון נהריה

בעקבות רבותינו הדליקו נר
עליוני נשמות הצדיק וצוק"ל

הגאון הצדיק רבי רפאל כדיר צבאן זצוק"ל

ביום שישי זה ד' בכסלו יחול יום פטירתו של הגאון הצדיק רבי רפאל כדיר צבאן זצוק"ל.

רבנו נולד להוריו באי ג'רבה בתאריך א' בטבת ה'תרע"ע, הוריו שהיו אנשים יראי ה' גידלו על ברכי התורה והיראה, והושיבוהו בין ברכי החכמים שבעיר.

בעוד היותו ילד למד רבנו במשך עשר שנים בישיבה של הגאון רבי מקיץ שלי זצוק"ל, (מהה"ס "כרמי שלי" על הש"ס), לאחר מכן עבר רבנו לישיבתו של הגאון הגדול רבי רחמים חוויטה הכהן זצוק"ל ושם יצק ממנו את לימוד העיון בגמ' רש"י ותוס' וכן את דרכי ההלכה והפסיקה.

באחד ההקדמות מביא רבנו את דרכי וצורת הלימוד שלמד אצל רבו, וכך הוא כותב: הוא היה משפיע עלינו לשקוד על דלתי התורה, והיה מרגיל אותנו להילחם במלחמותה של תורה ולחדש בגמ' רש"י והתוס' קושיות והוויית וליישבם, ושהיה קושיה היה אומר לנו לגלות אותן ובוה היינו מוגיעים לקנאת סופרים תרבה חכמה, והיו הדברים שמחים כנתינתן מהר סיני.

ועוד מתאר רבנו איך הוא עצמו וחבריו היו גוזלים שינה מעיניהם גם בלילה וגם ביום וכל זה בכדי שנוכל להבין בשיעור את הפילפולים והחידושים שנמסרו בשיעור, כך עלה ונתעלה רבנו בתורה וירא"ש והיה מתכתב עם חכמי דורו, ביניהם המקובל רבי עובדיה הדאיה, והגאון רבי משה שתרנגו, ועוד רבנים גדולים שרבנו היה איתם בקשרי ידידות עמוקה.

בשנת ה'תר"ץ נשא רבנו לאשה את הרבנית מרת עוישה ע"ה שהייתה עזר כנגדו כל ימיו ועשתה רצון בעלה כל ימי חייה.

לאחר נישואיו היה רבנו מתעסק מעט גם במסחר לפרנסתו, ובלילות החורף היה רבנו לומד וכותב את חידושיו, בשנת ה'תרצ"ב מונה רבנו ע"י רבו לריש מתיבתא באחד הישיבות, וכך ניהל את הישיבה למשך שלוש עשרה שנה, בשנת ה'תש"ג הוסמך רבנו לרבנות בעיר טוניס, ובשנת ה'תשט"ז הוציא לאור את חיבורו הגדול חלק א' "זרע יעקב" על רוב התלמוד, וחלק ב' חידושים בהלכה ופסקים על האוה"ח ויו"ד, פסקי קיבלו את המלצתם של גדולי ישראל ביניהם מורו ורבו רבי רחמים חוויטה הכהן וכן מהמקובל רבי עובדיה הדאיה. כ"כ היה רבנו פעיל בהקמת אירגוני צדקה וחסד כגון: מוסד "ביקור חולים" העוזר לחולים וכן מוסד "חתן וכלה" העוזר לחתנים וכלות, ומוסד "מתן בסתר" העוזר לעניים ומוסד "ועד בית הכנסת", בשנת ה'תשי"ז עלה רבנו לארץ ישראל והתיישב בעיר נתיבות. בה שימש כרבה הראשי במשך 38 שנה ודאג לביסוסה הרוחני.

מצוות כיבוד הורים של רבנו היתה מיוחדת במינה, וזה גם מתבטא מתי שרבנו הוציא לאור את ספריו "זרע יעקב" "ונפש חיה" הוא קרא את שם הספר על שם אביו "יעקב" (זרע יעקב). כ"כ ביתו של רבנו היה פתוח בכל רגע לרווחה והיה מקבל את כולם תמיד באהבה ואחוה, וכן היה נוהג לבקר כל חולה לחזקו ולעודדו ולא חס על זמנו, כ"כ רבנו היה בורה מהמחלוקת כמסחוי קשת היה אוהב שלום ורודף שלום ומשכין אהבה ואחוה בין הבריות. לקראת סוף ימיו רבנו נחלש ובתאריך ד' בכסלו ה'תשנ"ה הלך לבית עולמו והוא בן 85 שנים בפטירתו. (מגדולי ישראל)

מאור ישראל

הרה"ג רבי ישראל לורי שליט"א
בפינתו הקבועה ברדיו קול חי בתוכניתו של הרב בן לולו
כל יום ה' בשעה 13:30

כתבו התוס' בב"ק (נה): והביאו כמה וכמה מקורות לדבריהם יע"ש, וכן פסקו הרמב"ם בהל' חובל ומזיק פר' ז' הל' ח', ומרן השו"ע בחו"מ סי' ת"כ סעי' י"א כדברי רש"י ותוס' שכתב מרן בזה"ל "הכניסו לחדר וסגר עליו ובטלו ממלאכתו אינו נותן לו אלא שבת בלבד, אבל אם היה סגור בחדר וסגר עליו מלצאת הוי גרמא בניזקין ופטור מדיני אדם" יעו"ש.

ולפי' ז' בנדו"ד פשיטא שהם לא יכולים לתבוע אותו שהרי זה נחשב לגרמא בניזקין שהרי הוא לא הפסידם ממש בידיים, אלא רק גרם להפסד, ועוד שא"א לדעת שאם הוא היה שומר על הכללים הוא לא היה מדביקם.

להלכה: אין הם יכולים לתבוע אותו כלל ועיקר, ושה' יתברך יתמלא עלינו ברחמים ויגאלנו שנית בקרוב, וישלח רפו"ש לכל חולי עמו בית ישראל בביתא משיח צדקנו במהרה בימינו אמן.

ניתן לשמוע כל יום 3 דקות של הצלחה יומית *5293 *שלוחה 5

שאלה: אדם שיצא חיובי לקורונה, ולפני שהוא ידע מכך הוא לא שמר על הנחיות משרד הבריאות, ולכן הוא הדביק כמה אנשים במקום עבודתו, והם רוצים לתבוע אותו על ההפסדים שהפסידו מחמתו, מה הדין בזה?

תשובה: לכאורה נראה לומר שוודאי הצדק עמם שהרי אם אותו אדם היה נזהר ייתכן שלא היו נדבקים ממנו, ולכן אינו נחשב לאנוס.

ועוד שהרי הגמרא בב"ק (כו) אומרת "אדם מועד לעולם בין שוגג בין מזיד בין ער בין ישן" וכו' וכך פסקו כל הפוסקים ובניהם הטור והשו"ע חוש"מ תכ"א סעי' ג' יע"ש.

ולכן בנדו"ד גם אם נאמר שהוא היה אנוס יש לחייבו.

אמנם להלכה הם לא יכולים לתבוע אותו כלל ועיקר, שהרי הגמרא בב"ק (נט:): אומרת "השולח את הבערה ביד חרש שוטה וקטן ושרפו את הגדיש פטור מלשלם" והסביר רש"י שם בד"ה 'פטור' שזה משום דגרמא בניזקין פטור. וכן

הרב אברהם דניאל שליט"א רב במוקד הליכות "בית מרן"

כשרות המזון

שאלה: ברצוני לאפות לחם או עוגה חלבית ושמעתי שיש בזה איסור ושאלתי היא מה איסור בזה ואם יש בזה אופנים להתיר?

תשובה: חז"ל גזרו לא לאפות לחם עם חלב או עם שומן של בשר שמא יאכלו עם המין השני ולכן אין ללוש עיסה עם חלב או שומן ואם עשו כן כל העיסה נאסרה ואסור אפילו לאוכלה לבדה ואם עשו כן בשוגג בדיעבד מותר לאכול באותה ארוחה והנשאר אסור באכילה. אך יש כמה אופנים להתיר:

א. לספרדים אם אופים כמות קטנה בשביל לאכול באותה סעודה הוא ובני ביתו ולאשכנזים יש להקל עם אוכלו במשך כל היום.

ב. אם משנים את צורת הלחם.

ג. אם שמים מדבקה על הפת עם כיתוב חלבי או בשרי כל זה לעניין פת. ולעניין עוגות ועוגיות הדין שונה ומותר לכתחילה ללוש אותם עם חלב אף לא אפיית היכר מכיוון שאין דרך לאוכלם עם בשר בסעודה אלא נאכלות רק לקינוח, אבל לחמניות מתוקות דינם כלחם מכיוון שנאכלים עם תבשיל חלבי או בשרי.

השאלות נלקחו מקו "בית מרן" ניתן להשאיר שאלות
*5293 *בשלוחה 25

שאלה: כיצד ניתן להשתמש בעלי ירק כגון כוסברה פטרוזליה וכד' האם צריך לשוטפם ואם יש הבדל בגידול מיוחד של עלים לגידול רגיל ומה הדין שטוחנים את העלים?

תשובה: ראשית צריך להבהיר שעלים אלו וכיצ"ב נגיעותם מחקרים ותולעים גדולה ובדיקתם קשה וחלקם כמעט לא ניתן לבדוקם ולנקותם כראוי על מנת שהיו ראויים לאכילה ולכן לכתחילה אין להשתמש לאכילה בעלים מגידול רגיל כיוון שרוב הסיכויים שאדם יכשל ח"ו באכילת חרקים ועל כן צריך לקנות עלים דווקא מגידול מיוחד ללא תולעים ובכשרות מהודרת ולנהוג כפי ההוראות ולהשרותם במי סבון כמה דקות ולאחר מכן לשוטפם היטב תחת זרם מים ואז ניתן לאוכלם אך אם לא משתמשים בהם למאכל אלא רק לטעם בתור תמצית לתה או לתת טעם במרק או בתבשיל ישנם 2 אפשרויות להשתמש בעלים שאינן מגידול מיוחד:

א. שוטפים ומבשלים את עלים ומסננים ביד וכד' ומשתמשים במים בלבד.

ב. מכניסים את העלים לשקית בד סוגרים ומניחים בתבשיל או בתה ובתוכם השימוש זורקים את העלים ואם טוחנים את העלים ניתן להשתמש אפילו בעלים שאינם מגידול מיוחד יע"ש שישטפם היטב או ישרה אותם במים ובסבון קודם לכן ומלבד שאינן מכוונות להינות מאיסור ולבטלו (ועיי' עוד באריכות בספר כשרות למעשה ובדיקת המזון כהלכה)

פינת בריאות אתם שואלים והמומחים עונים במייל: betmaran1234@gmail.com

ויטמין D

ויטמין D

בקורונה או לטפל בה בקרב מי שנמצאים בסיכון מוגבר להידבק או בקרב מי שכבר נדבקו בנגיף.

גופי בריאות שונים בעולם, ובהם משרד הבריאות של ישראל, ממליצים לציבור למנוע מחסור בוויטמין D במיוחד בתקופת הקורונה שמתאפיינת אצל רבים בהסתגרות ממושכת בבתי ובחשיפה בלתי מספקת לשמש.

פירסם אגף התזונה במשרד הבריאות המלצות בנוגע לוויטמין D בתקופת הקורונה. לפיהן יש לשמור על רמות תקינות של ויטמין D בגוף באמצעות חשיפה מבוקרת לשמש או באמצעות נטילת תוסף המכיל ויטמין D.

אלה הם המינונים המומלצים:

- למבוגרים במשקל תקין: בין 800 ל-1,000 יחידות בינלאומיות ביום.
 - למבוגרים במשקל עודף: 2,000 יחידות בינלאומיות ביום.
 - למבוגרים שסובלים מהשמנת יתר קיצונית: 4,000 יחידות בינלאומיות ביום.
 - לילדים עד גיל שנה: 400 יחידות בינלאומיות ביום.
 - לילדים בני שנה ויותר: 600 יחידות בינלאומיות.
- ההמלצות האלה של משרד הבריאות הן כלליות לאוכלוסייה בישראל בימי הקורונה. אם סובלים ממחלות רקע, ובמיוחד ממחלות עצם או ממחלות במערכת העיכול, יש להתייעץ עם הרופא המטפל בנוגע למינון המומלץ.

מה התפקיד של ויטמין D בגוף האדם? ויטמין D חיוני לבריאות העצמות. הוא מעודד ספיגה של סידן ממערכת העיכול, שומר על רמות תקינות של סידן וזרחן בדם ובעצמות, מעודד בנייה של העצם ומפחית את פירוק העצם.

ללא רמות תקינות של ויטמין D בדם עלולה להיווצר רככת. רככת היא מצב שבו העצמות נעשות רכות ופריכות ועלולות להישבר.

בשפה הרפואית נקראת רככת בילדים בשם ריקטס (rickets), ואילו רככת במבוגרים היא נקראת אוסטאומלציה. בגיל המבוגר יכול ויטמין D למנוע אוסטאופורוזה ואוסטאופורוזיס (דלדול העצם), אם הוא נלקח יחד עם סידן.

נוסף על כך עלול מחסור בוויטמין D לגרום לחולשת שרירים, להחמרה של מחלות שרירים כמו פיברומיאלגיה ולמחלות מפרקים.

האם ויטמין D יכול למנוע את מחלת הקורונה או לסייע בהחלמתה? מכמה מחקרים שפורסמו במהלך השנה האחרונה, עולה כי קיים קשר בין חוסר בוויטמין D לבין עלייה בסיכון להידבק בקורונה וכן בין חוסר בוויטמין D לבין עלייה בסיכון שבמקרה של הידבקות בקורונה המחלה תהיה קשה יותר ואף קטלנית.

במקביל נעשים מחקרים שבהם נבחנת היכולת של ויטמין D למנוע הידבקות

העלון להצלחתם של: ספיר בת נילי - בריאות איתנה, עידו בן סמדר - בשורות טובות, קרן בת מלכה - הצלחה בכל, רבקה בת חסיה - זיווג הגון, רות בת רחל - רפואה שלמה, רותם בן נחמה - כל הישועות, רעות בת מלכה - בשורות טובות, שילת בת נילי - בריאות איתנה, שמואל בן שרה זהרה - יראת שמים, אברהם יורם בן יעל ורדית-תורה ויראת שמים.

קשר של אמונה

רואה חשבון סיפר לי סיפור על שני לקוחותיו, שהיו חייבים לו כסף ודחו אותו שוב ושוב בתירוצים שונים. הוא ניסה להתקשר אליהם מהמזכירות שלו שלוש וארבע פעמים ולא נענה. ואז אמר למזכירתו "תפסיקי להתקשר אליהם!". המזכירה תמחה, "אבל הם חייבים לך כסף?!" ענה הרואה חשבון "כנראה שאין להם כסף. אני מוותר ומוחל להם בלב שלם. זהו, אני רוצה יותר לרוץ אחריהם. אם הם יתקשרו - יתקשרו, ואם לא - שלא יתקשרו. מה שמגיע לי משמיים אקבל".

כעבור כמה דקות קיבל רואה החשבון טלפון על אישור עסקה שהמתין לה חודשים רבים ורווחיה כמה עשרות אלפי שקלים, שבאפשרותו לקבלם מיד! באותו זמן שהוא החליט לא להתקשר לחייבים לו, ישבו אנשי עסקים והחליטו לאשר את העסקה.

הקב"ה אוהב שאדם מקשר דברים בחייו ורואה את ההשגחה הפרטית עליו. נכון שאיננו נביאים, ואין לנו את הידיעה הברורה להבין מהי הסיבה האמיתית לכל דבר, אבל הקב"ה אוהב שאדם עושה חשבון נפש. האדם לא אמור לחשוב "עשיתי מעשה טוב ולכן מגיע לי!", אבל כשהוא רואה את המידה כנגד מידה של הקב"ה, מצד הנהגת ה' זה דבר חיובי ונכון.

סיפר לי אדם על מקרה דומה. הוא היה בסופרמרקט עם מצרכים רבים, ומאחוריו בתור היה מישהו עם מעט מצרכים, שאמר לו "אתה מוכן לוותר לי על תורך?". האדם אמר "בבקשה, למה לא?". עוד קונה עם מעט מצרכים שמע

זאת וביקש, "סלח לי, תהיה מוכן לוותר גם לי?". האדם וויתר גם לו. לאחר מכן חזר האדם לביתו. היה לו חוב למישהו שהיה נושה בו באופן לוחץ ביותר, ובאותו יום היה חייב לשלם לו כסף, ולא היה באפשרותו. הנושה התקשר והאדם היה מאוד לחוץ מהטלפון הזה, ובכל זאת ענה לו כי היה הגון וישר ולא רצה להתחמק.

הוא ציפה שהנושה יצעק עליו "מה עם הכסף שאתה חייב לי?". לתדהמתו שמע את הנושה אומר: "אני מבין שמצבך לחוץ. אני רואה שאין לך כסף. אתה יודע מה? תן לי משהו קטן עכשיו על החשבון, ואני אפרוס לך את החוב. אל תהיה לחוץ ממני. קח הרחבה..."

החייב לא האמין למשמע אוזניו. מיד הוא קישר זאת לשני הוויתורים שוויתר בסופרמרקט. גם כאן מותר לאדם לקשר בין שני מקרים, ולומר שזו מידה כנגד מידה.

כאמור, אין לנו את הזכות לומר לקב"ה, שבזכות מצווה שעשינו הגיע לנו כך וכך, כי יש לנו גם הרבה חובות, וככל שנעשה טוב אנחנו עדיין ב'מינוס', אבל מותר לאדם לחשוב במקרה כזה: "יש פה הנהגה של מידה כנגד מידה. וויתרתי למישהו ולכן משמיים וויתרו לי".

וכן מבואר בגמרא: "כל המעביר על מידותיו מעבירין לו על כל פשעיו", הרי שאף שיש לאדם פשעים שבוודאי צריך לשוב עליהם, כרגע מדלגים לו על פשעיו, והוא מקבל הנהגה בהתאם לווייתורו לבני אדם.

לרכישת דיסקים 5 דקות חי באמונה של כבוד הרב לוגסי שליט"א
(כ 100 שיעורים בדיסק) חייג 5290*

חינוך הילדים

· לא לאיים - האיום פותח אופציה למצב שבו אנחנו לא מעוניינים. כאשר אנחנו רוצים שהילד יעשה פעולה מסוימת ומאפשרים לו לבחור בדרך נוספת, איבדנו את הכח של אותה פקודה.

ערב אחד, מושיקו שכב במיטה ולא רצה לישון. אחרי מספר נסיונות של האמא להרדים אותו שעלו בתהוה, האבא כנס לתמונה עמד בפתח החדר ואמר למושיקו בטון ברור: לישון מיד!

הילד השמיע חריקות וצפצופים ושוב האבא חזר ואמר: לישון מיד. הילד השמיע קולות מוזרים ואז אמר לו האבא: אתה ישן או לא? הורים יקרים, כאן מתחילה הטעות. מה פשר השאלה - 'ישן או לא?' השאלה הזאת גורמת לנו ההורים לפתוח אפשרות שבה אנחנו לא מעוניינים. כי הילד מבין מזה שיש אפשרות לישון ויש אפשרות לא לישון. ולכולנו ברור שהוא חייב לישון.

המשיך האבא ואמר לו: מושיקו, אם תישן תקבל בבוקר במבה, ואם לא תישן, תפסיד. הילד כעת רואה לפניו שתי דרכים ברורות -

1. לישון ולקבל במבה.
 2. לא לישון ולהפסיד.
- הורים יקרים, במה האבא מעוניין: שהילד ישן ויקבל במבה או שישאר ער ויפסיד?

ברור לכולנו שהאבא מעוניין שהילד ישן. אז מדוע האבא פתח אפשרות שהוא לא מעוניין בה בכלל? מי הכריח אותו לזה? זאת טעות של האבא!

ילד קצת חכם עושה חשבון מהיר. באמירת תהילים אני מקבל שני במבה וביסלי, במתמידים אני מקבל שני ופלים וחמצוצים. אז למה אני צריך להתאמץ בשביל במבה אחת?

מושיקו אמר לאבא: לא רוצה במבה ולא רוצה לישון.

בשלב זה האבא הרגיש שאין לו מה לעשות. הוא הבין שהוא נמצא במלכוד, ונתן למושיקו פליק מאחור.

הורים יקרים, מה דעתכם, האם הפליק הזה הוא עונש או עוול? בוודאי שזהו עוול. 'בחווה' של האבא והילד היו שני סעיפים:

ישנים - מקבלים, לא ישנים - לא מקבלים.

היכן הסעיף של הפליק? הילד לא חתם עליו... שוב טעות!

אם מקרה כזה יחזור על עצמו הרבה פעמים הילד עלול לפרש את תגובת האבא שהוא לא אוהב אותו ואולי אפילו שונא אותו.

הרי לפנינו איום שגרם לתגובה לא מוצלחת, וטעות גוררת טעות.

ובאמת, האבא הזה אדם נפלא וטוב לב, כולם אוהבים אותו חוץ מבנו. הסיבה ברורה: האבא הזה מעולם לא למד לחנך ילדים. (ילדינו, הרב אבנר קוואס)

סגולה גאמנה

סגולה לפרנסה:

1. יברך ברכת המזון בכוונה ובקול רם ובשמחה מתוך הכתב. ועל ידי זה זוכים לעשירות כמו שכתוב "ברכת ה' היא תעשיר" וכתב בספר החינוך (מצוה ת"ל) שכל הזהיר בברכת המזון מזונותיו מצויים לו בכבוד כל ימיו.
2. להיזהר מאוד להתרחק מכל כעס ומחלוקת ויברח מזה כמו מאש.
3. לומר בכל מוצאי שבת פסוקים המובאים בסידורים ויתן לך האלוקים וכו' וטוב שיאמרו שניים ביחד ואח"כ לומר פתח אליהו.
4. לספר בכל מוצאי שבת מעשה מבעל שם טוב הקדוש וע"י זה יזכה לפרנסה טובה.

מזכה הרבים הרב הגאון רבי יגאל כהן שליט"א
וגם בשלוחה מיוחדת *5293 שלוחה 8<13 בחיזוק יומי ושעורים מלאים

בחסדך בטחתי

אל תאמר לעצמך: "אני בן אדם חרדי, אני לא צריך לדבר על בורא עולם! - זה דבר ברור". כי במעט מחשבה ישרה אתה תבין שזו טעות. הגאון מופת הדור ה'חזון איש', רבי אברהם ישעיהו קרליץ זצ"ל, הוא היה כמעט בדרגה של מלאך, הוא היה צדיק גדול, בעל רוח הקודש. כאשר אני חושב עליו - אני מתרגש! בתחילת דרכו הוא היה יוצא מביתו הרבה פעמים ללא ליווי - והיה נעלם!

היו יוצאים כולם לחפש אחריו לראות 'להיכן הוא נעלם?' עד שהיו מוצאים אותו באחד מצידי הרחוב, מביט בריכוז על איזה פרח, ואומר: "יש בורא לעולם!" בכל עת שהוא היה מסתכל על פרח, הוא היה רואה את הפרח צועק בכל הכוח - ללא כל ספק - "יש בורא לעולם".

כל הבריאה כולה אומרת לנו פה אחד: "יש בורא לעולם!" אני רואה פרחים, אני נמס! - תראו לי בן אדם אחד בעולם שידוע ליציר פרח אמיתי, עם המרקם הטבעי שלו! את הצבע האדום של השושנה, את הפרח הלבן, הכתום, הסגול!

לא פלא שהגאון 'חזון איש' היה רואה פרח וצועק: "יש בורא לעולם!" מעתה, כאשר בעלך מביא לך פרח, אחרי ה'תודה רבה' שאת אומרת לבעלך, תסתכלי על הפרח חזק, ותצעקי בקול גדול: "ישתבח שמך בורא עולם, על המרקם המדהים של הפרח!"

תסתכלו על האבטיח - מאיפה יוצא הצבע האדום שלו? מאיפה יוצא המרקם והטעם הטעים שלו? מאיפה יוצאים החרצנים שלו? - 'רבונו של עולם! באבטיח אחד יש לך גם אוכל גם שתייה וגם פיצוחים! מאיפה יצא האבטיח הזה ??? גרעין קטן נכנס לאדמה, התקלקל והרקיב - יצא אבטיח.

לא יכול להיות בעולם שאנחנו אוכלים אבטיח, ולא צועקים: "יש בורא לעולם". (מתוך הספר יגל ליבי - הרב יגאל כהן שליט"א)

זעקת הבריאה

זעקת הבריאה, בורא עולם ישתבח שמו - היצרן המדהים ביותר בעולם! אני מתרגש מחדש בכל פעם שאני מדבר בשיעורים על אבא שבשמים!

אם תעצרו ותסתכלו על הגוף שלכם - כל אחד שיש לו שכל בקדקודו מבין שיש כאן משהו מדהים! יש לנו בורא מדהים וגדול! אדם שיש לו חתך בגוף, עבר איזה ניתוח, לפתע הוא מתחיל לסגור את עצמו! חתך אחד בגוף - מיד הגוף מקבל הוראה "לסגור!", וכל הגוף פועל למען מטרה אחת - 'לסגור את החתך'.

באחד הימים הייתי במקום מדהים, הראו שם תערוכה של כרישים, והייתה שם תמונה של כריש, ואמרו שהמבנה של הכריש זה המבנה הטוב ביותר מבחינת יכולת לשוט במהירות הגדולה ביותר.

וכאשר מייצרים מטוס F16, לוקחים את המודל של הכריש ועל פיו בונים מטוס F16! כריש, במבנה שלו - טס במהירות הגבוהה ביותר!

מי יצר לו את האנטומיה המדהימה הזאת, שהוא חותך את האוויר בצורה כל כך מושלמת? מי נתן לו כל כך הרבה שיניים כדי שיאכל את מה שהוא הכי אוהב? מי הוא זה, שלפרה הוא לא נתן שיניים של כריש, כי היא לא אוהבת בשר, ולכן היא קיבלה שיניים שמויעדות לאכילת עשב!

כולנו יודעים שאפשר לחשוב על זה כל כך הרבה שעות, על כל הבריאה המדהימה! כל אחד שקצת יחשוב על כל דבר בבריאה הוא ימצא את עצמו עומד ומשתומם - 'מי ברא אלה???' עד שיפלט לו מהלב שאגה, הוא יקום ויצעק: "בורא עולם ברא אלה, ואני עבד שלו ואעשה כל מה שהוא רוצה - אין כמוהו בעולם!!!"

במיוחד בשבילכם!

אלפי שיעורי תורה מסודרים לפי שלוחות בנושאים שונים ומגוונים, בהלכה, בהנהגה ובמוסר מפי טובי הרבנים שליט"א

- 1 | לשיעורים של מרן הרב עובדיה יוסף זצ"ל הקש
- 2 | לשיעורים של הרב בן ציון אבא שאול זצ"ל הקש
- 3 | לשיעורים של הרב ניסים יגן זצ"ל שלום שבדרון זצ"ל הקש
- 4 | לשיעורים של הרב ראובן אלבז שליט"א הקש
- 5 | לשיעורים של הרב בן ציון מוצפי שליט"א הקש
- 6 | לשיעורים של הרב ברוך שרגא שליט"א הקש
- 7 | לשיעורים של הרב מאיר אליהו שליט"א הקש
- 8 | לשיעורים של הרב אייל עמרמי שליט"א הקש
- 9 | להרצאות של הרב מרדכי נויגרשל שליט"א הקש
- 10 | להרצאות של הרב מיכאל לסרי שליט"א הקש
- 11 | להרצאות של הרב יצחק פנגר שליט"א הקש
- 12 | להרצאות של הרב יגאל כהן שליט"א הקש
- 13 | להרצאות של הרב אבנר קוואס שליט"א הקש
- 14 | להרצאות של הרב יחיאל יעקובזון שליט"א הקש
- 15 | להרצאות של הרב יהודה יוספי שליט"א הקש
- 16 | להרצאות של הרב שלמה לוינשטיין שליט"א הקש
- 17 | להרצאות של הרב דוד אהרוני שליט"א הקש
- 18 | להרצאות של הרב ליאור גלזר שליט"א הקש
- 19 | לשיעורים של הרב מרדכי אליהו זצ"ל הקש
- 20 | לשיעורים של הרב שלום הרוש שליט"א הקש
- 21 | לשיעורים של הרב משה קינן שליט"א הקש
- 22 | לשיעורים של הרב אפרים שרהבני שליט"א הקש
- 23

חייגו עכשו *5293 שלוחה 8

הצטרפו לשתי הלכות לשון הרע יומית

- גברים בשלוחה 12
- נשים בשלוחה 5-9

בקו הליכות בית מרן *5293

מרכז הכשרה חורגי העולמי

קורס שחיטה יום ד' בני ברק	קורס "דין דין" (דיינות) יום ב' בני ברק	קורס "יורה יורה" (רבנות) יום ה' י-ם

מחירים מוזלים עקב הקורונה
1700-72-1313
עתידים
מרכז הכשרה תורני

העלון להצלחתם של: אליהו בן ציפורה - ברכה והצלחה, בת אלה בת כוכבה - זרע קודש בר קיימא, בת ציון בת רוחמה - רפואה שלמה, גאולה בת רינה - אריכות ימים, גיל בן מרים - הצלחה בכל, הדס אסתר בת רחל - זיווג הגון, איתמר בן נאוה - ילדים צדיקים, נריה בן חגית - זיווג הגון, עמיחי דוד בן יהודית - כל הישועות.